

ΠΑΤΡΙΚ ΝΕΣ

**ΤΟ ΜΑΧΑΙΡΙ
ΤΟΥ ΔΕΝ
ΑΦΗΝΕ
ΤΟ ΧΕΡΙ**

ΚΙΝΟΥΜΕΝΟ ΧΑΟΣ, ΒΙΒΛΙΟ 1

Μετάφραση
Γιώργος Μπλάνας

**ΕΚΔΟΣΕΙΣ
ΠΑΤΑΚΗ**

Υπό έκδοση στην τριλογία *Κινούμενο χάος*
Η ερώτηση και η πραγματικότητα
Τέρατα ανθρώπων

Άλλα βιβλία του Πάτρικ Νες
από τις εκδόσεις Πατάκη
Το τέρας έρχεται
Οι υπόλοιποι απλώς ζούμε εδώ

Στη Michelle Kass

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις της ελληνικής νομοθεσίας (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως άνευ γραπτής αδείας του εκδότη η κατά οποιονδήποτε τρόπο ή μέσο (ηλεκτρονικό, μηχανικό ή άλλο) αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή και η εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου.

Εκδόσεις Πατάκη – Σύγχρονη λογοτεχνία

Σειρά: Σύγχρονη λογοτεχνία για νέους

Πάτρικ Νες, *Το μαχαίρι που δεν άφηνε το χέρι (Τριλογία: Κινούμενο χάος, βιβλίο 1)*

Patrick Ness, *The Knife of Never Letting Go (Chaos Walking Trilogy: Book One)*

Μετάφραση: Γιώργος Μπλάνας

Επιμέλεια-διορθώσεις: Ελένη Δραγώνα

Υπεύθυνη έκδοσης: Υβόνη Καρούδη

Σελιδοποίηση: Αλέξιος Δ. Μάστορης

Φίλμ-μοντάζ: Μαρία Ποινιού-Ρένεση

Copyright© Patrick Ness, 2008

Copyright© για τον σχεδιασμό του εξωφύλλου Walker Books Ltd

Αναδημοσιεύεται κατόπιν αδείας από την Walker Books Ltd, London SE11 5HJ

(www.walker.co.uk)

Copyright© για την ελληνική γλώσσα Σ. Πατάκης ΑΕΕΔΕ (Εκδόσεις Πατάκη), 2018

Copyright© για τη μετάφραση στην ελληνική γλώσσα Σ. Πατάκης ΑΕΕΔΕ

(Εκδόσεις Πατάκη), 2019

Πρώτη έκδοση στην αγγλική γλώσσα από τις εκδόσεις Walker Books Ltd,

Λονδίνο, 2008

Πρώτη έκδοση από τις Εκδόσεις Πατάκη, Αθήνα, Νοέμβριος 2019

ΚΕΤ Γ195 ΚΕΠ 795/19 ISBN 978-960-16-8406-2

ΠΑΝΑΓΗ ΤΣΑΛΛΑΡΗ (ΠΡΩΗΝ ΠΕΙΡΑΙΩΣ) 38, 104 37 ΑΘΗΝΑ

ΤΗΛ.: 210.36.50.000, 210.52.05.600, 801.100.2665 – ΦΑΞ: 210.36.50.069

ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΔΙΑΘΕΣΗ: ΕΜΜ. ΜΠΕΝΑΚΗ 16, 106 78 ΑΘΗΝΑ, ΤΗΛ.: 210.38.31.078

ΥΠΟΚΑΤΑΣΤΗΜΑ: ΚΟΡΥΤΣΑΣ (ΓΕΡΜΑ ΠΟΝΤΟΥ – ΠΕΡΙΟΧΗ Β' ΚΤΕΟ),

570 09 ΚΑΛΟΧΩΡΙ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ, ΤΗΛ.: 2310.70.63.54, 2310.70.67.15 – ΦΑΞ: 2310.70.63.55

Web site: <http://www.patakis.gr> • e-mail: info@patakis.gr, sales@patakis.gr

Αν βλέπαμε και νιώθαμε με ένταση όλη την καθημερινή ανθρώπινη ζωή, θα ήτανε σαν ν' ακούγαμε το γρασίδι να μεγαλώνει και την καρδιά του σκίουρου να χτυπά, και θα πεθαίναμε απ' αυτό το θονητό που θρίσκεται στην άλλη πλευρά της σιωπής.

George Eliot, *Middlemarch*

MEPOZI

Η ΤΡΥΠΑ ΣΤΟΝ ΘΟΥΡΥΒΟ

ΤΟ ΠΡΩΤΟ ΠΡΑΜΑ ΠΟΥ ΚΑΤΑΛΑΒΑΙΝΕΙΣ άμα αρχίσει να μαθαίνει να μιλάει το σκυλί σου είναι πως τα σκυλιά δεν έχουνε πολλά να πούνε – γενικά.

«Θέλω κακά, Τοντ».

«Σκάσε, Μάντσι».

«Κακά. Κακά, Τοντ».

«Βούλωστο είπα».

Περπατάμε στις ερημιές νοτιοανατολικά της πόλης, στην κατηφόρα για το ποτάμι ίσα για τον βάλτο. Ο Μπεν μ' έστειλε να του μαζέψω τίποτα γλυκόμηλα και μου φόρτωσε τον Μάντσι, παρόλο που όλοι ξέρουμε πως ο Κίλλιαν τον αγόρασε μόνο για να τον συμπαθήσει ο Δήμαρχος Πρέντις και νάσου εγώ στα καλά καθούμενα με ολοκαίνουριο σκυλί δώρο για τα περσινά μου γενέθλια, όταν εγώ δεν είπα ποτέ πως ήθελα κανένα σκυλί, αυτό που είπα ήτανε πως ήθελα να φτιάξει τέλος πάντων καμιά φορά ο Κίλλιαν εκείνη τη μοτοσικλέτα σχάσης για να μην ξεποδαριάζομαι στις ερημιές αυτής της ανισόρροπης πόλης, αλλά όχι, όχι, χαρούμενα γενέθλια, Τοντ, ορίστε ένα ολοκαίνουριο κουτάβι, Τοντ!

Και παρόλο που δεν το θέλεις, παρόλο που ποτέ δεν το ζητήσες, μάντεψε ποιος πρέπει να το ταΐζει και να το εκπαιδεύει και να το πλένει και να το βγάζει βόλτες και ν' ακούει τη φλυαρία του τώρα που μεγάλωσε κι έχει πάρει μπρος το στόμα του απ' το μικρόβιο της ομιλίας.

«Κακά», γαβγίζει από μέσα του ο Μάντσι. «Κακά, κακά, κακά».

«Κάνε τα σκατο-κακά σου και σταμάτα να μουρμουράς».

Κόβω μια βίτσα από δίπλα απ' το μονοπάτι και την κουνάω στον αέρα και τον κυνηγάω. Δεν τον φτάνω, δε θέλω να τον φτάσω· αυτός απλά γελάει με το γαβγιστό γελάκι του και συνεχίζει να κατεβαίνει το μονοπάτι. Πάω ξοπίσω του, βιτσίζοντας το χορτάρι αριστερά δεξιά, μισοκλείνοντας τα μάτια μου που τα στραβώνει ο ήλιος, προσπαθώντας να μη σκέφτομαι εντελώς τίποτα.

Για να πούμε την αλήθεια, δε χρειαζόμαστε μήλα απ' τον βάλτο. Ο Μπεν μπορεί να τ' αγοράσει απ' το μαγαζί του κυρίου Φελπ άμα τα θέλει πραγματικά. Άλλη αλήθεια: Να πηγαίνεις στον βάλτο για να μαζέψεις μήλα δε 'ναι δουλειά για άντρες, επειδή οι άντρες δεν επιτρέπεται ποτέ να χασομεράνε έτσι. Τώρα, *επίσημα* εγώ θέλω ακόμα τριάντα μέρες για να γίνω άντρας. Έχω ζήσει δώδεκα χρόνια με δεκατρείς ατέλειωτους μήνες το καθένα κι άλλους δώδεκα μήνες από πάνω, που σημαίνει πως είμαι ακόμα έναν μήνα μακριά απ' τα μεγάλα γενέθλια. Μπαίνουνε κάτω τα σχέδια, γίνονται τα προετοιμασιδία, θα 'χουμε πάρτι, φαντάζομαι, αν κι αρχίζω να έχω μερικές παράξενες εικόνες σχετικά μ' αυτό, κατασκότεινες και πολύ φωτεινές μαζί, παρ' όλα αυτά όμως θα γίνω άντρας· και να μαζεύω τώρα μήλα στον βάλτο δεν πάει για έναν άντρα... έστω σχεδόν άντρα.

Ωστόσο, ο Μπεν ξέρει πως μπορεί να μου ζητήσει να πάω και ξέρει πως θα το κάνω και τέρμα, γιατί ο βάλτος είναι το

μοναδικό μέρος κοντά στην Πρέντισταουν που μπορείς να ξεφύγεις λίγο απ' όλο τον Θόρυβο που ξερνάνε οι άνθρωποι, από όλες τις κραυγές και τους κρότους, που δε σταματάνε ποτέ, ακόμα κι άμα κοιμούνται, οι άνθρωποι και οι σκέψεις που δεν ξέρουνε πως τις σκέφτονται ακόμα κι άμα τις ακούνε όλοι. Οι άνθρωποι και ο Θόρυβός τους. Δεν ξέρω πώς το κάνουνε, πώς αντέχουνε ο ένας τον άλλον.

Οι άνθρωποι είναι πλάσματα όλο Θόρυβο.

«Σκίουρος!» φωνάζει ο Μάντσι και τρέχει, πηδώντας έξω απ' το μονοπάτι, όσο δυνατά κι αν φωνάζω ξοπίσω του, και πρέπει να τρέξω κι εγώ (κοιτάω γύρω για να σιγουρευτώ πως είμαι μόνος) στα διαολεμένα χωράφια επειδή ο Κίλλιαν θα πάθει κρίση άμα ο Μάντσι πέσει σε καμιά διαολεμένη φιδότρυπα και φυσικά αυτό θάναι δικό μου διαολεμένο λάθος, έστω κι αν εγώ ποτέ δεν ήθελα το διαολεμένο σκυλί – στην αρχή.

«Μάντσι! Έλα πίσω!»

«Σκίουρος!»

Πρέπει να κλοτσάω για ν' ανοίγω δρόμο στο χορτάρι και μικρές κάμπιες κολλάνε στα παπούτσια μου. Μια λιώνει όπως κλοτσάω για να τη διώξω, αφήνει έναν πράσινο λεκέ στ' αθλητικά μου, που ξέρω από πείρα πως δε βγαίνει.

«Μάντσι!» ουρλιάζω.

«Σκίουρος! Σκίουρος! Σκίουρος!»

Γαβγίζει γύρω απ' το δέντρο και ο σκίουρος τρέχει πάνω κάτω στον κορμό και τον κοροϊδεύει. Άντε Σβουρόσκυλο, λέει ο Θόρυβός του. Άντε, έλα πιάσε, άντε, έλα πιάσε. Σβούρα, Σβούρα, Σβούρα.

«Σκίουρος, Τοντ! Σκίουρος!»

Να πάρει, τα ζώα είναι ηλίθια.

Αρπάω τον Μάντσι απ' το περιλαίμιο και τον χτυπάω

δυνατά στο πίσω πόδι. «Αου, Τοντ! Αου!» Τον χτυπάω πάλι. Και πάλι: «Αου! Τοντ!»

«Έλα λοιπόν», λέω, με τον δικό μου Θόρυβο να ουρλιάζει τόσο δυνατά που με δυσκολία ακούω τη σκέψη μου, πράμα που πρόκειται να το μετανιώσω, όπως θα δείτε.

Σβουρόπαιδο, Σβουρόπαιδο, σκέφτεται ο σκίουρος στρέφοντας την προσοχή του σε μένα. **Έλα πιάσε, Σβουρόπαιδο.**

«Να πας να γαμ... κι εσύ», λέω, μόνο που δε λέω μόνο «γαμ...» λέω αυτό που εννοεί το «γαμ...»

Και πραγματικά, πραγματικά θα έπρεπε να έχω ξανακοιτάξει γύρω.

Γιατί νάσου ο Ααρών, μπροστά μου, πετιέται απ' το χορτάρι απ' το πουθενά και στέκεται και με χαστουκίζει, μου σκίζει το χέιλι με το μεγάλο δαχτυλίδι του και ξαναφέρει πίσω το χέρι του απ' την άλλη μεριά, κλεισμένο μπουνιά, και με πετυχαίνει το ζυγωματικό, αλλά τουλάχιστον όχι τη μύτη μου, επειδή πέφτω στο χορτάρι και προσπαθώ ν' απομακρυνθώ απ' την μπουνιά του κι αφήνω το περιλαίμιο του Μάντσι κι αυτός τρέχει πίσω στον σκίουρο και γαβγίζει σαν τρελός, ο προδότης· κι εγώ πέφτω στα τέσσερα πάνω στο χορτάρι και γεμίζω λεκέδες από κάμπιες παντού.

Και μένω εκεί, καταγής κι αγκομαχάω.

Ο Ααρών στέκεται από πάνω μου, ο Θόρυβός του έρχεται καταπάνω μου κομμάτια απ' τη Βίβλο κι απ' το επόμενο κήρυγμά του και: † γλώσσα, γεαρέ Τουτ και το χρέος της θυσίας και ο άγιος επιλέγει του δρόμο του και ο Θεός ακούει και οι ξεθωριασμένες εικόνες που βρίσκονται στον Θόρυβο του καθένα, από πράματα γνώριμα και: οι αστραπιαίες αντανάκλασεις από...

Από τι; Από τι διάολο, τι;

Όμως φτάνει απότομα στ' αυτιά μου δυνατά ένα κομ-

μάτι απ' το κήρυγμά του και πνίγει το «τι» και σηκώνω τα μάτια μου στα μάτια του και ξαφνικά δε θέλω να ξέρω. Γεύομαι κιόλας το αίμα εκεί που το δαχτυλίδι του μου έσκι-σε το χείλι και δε θέλω να ξέρω. Δεν έρχεται ποτέ εδώ έξω, ποτέ δεν έρχονται οι άντρες, έχουνε τους λόγους τους, οι άντρες έχουνε τους λόγους τους και είμαστε πάντα μόνο εγώ κι ο σκύλος μου, αλλά νάτος εδώ κι εγώ δε... δε... δε... θέλω να ξέρω.

Κοιτάζει κάτω και μου χαμογελάει, μέσα από κείνα τα γένια του, με κοιτάει κάτω στο χορτάρι και μου χαμογελάει.

Μια μπουνιά που χαμογελάει.

«Η γλώσσα, νεαρέ Τοντ», λέει, «μας δένει με αλυσίδα σαν φυλακισμένους. Δεν έμαθες τίποτα στην εκκλησία σου, μικρέ;» Και ύστερα λέει το πιο γνωστό κήρυγμά του: «Αν πέσει ένας από μας, πέφτουμε όλοι».

Ναι, Ααρών, σκέφτομαι.

«Με το στόμα, Τοντ, με το στόμα».

«Ναι, Ααρών», λέω.

«Και τα γαμώτο;» λέει. «Και οι διάολοι; Γιατί μη νομίζεις πως δεν τ' άκουσα κι αυτά. Ο Θόρυβός σου σε αποκαλύπτει. Μας αποκαλύπτει όλους».

Όχι όλους, σκέφτομαι, αλλά την ίδια ώρα λέω: «Συγγνώμη, Ααρών».

Σκύβει προς το μέρος μου, τα χείλια του κοντά στο πρόσωπό μου και μυρίζω την ανάσα που βγαίνει απ' το στόμα του, μυρίζω το βάρος της, σαν δάχτυλα που πάνε να μ' αρπάξουνε. «Ο Θεός ακούει», ψιθυρίζει. «Ο Θεός ακούει».

Και σηκώνει πάλι το χέρι του κι εγώ ζαρώνω και γελάει κι ύστερα φεύγει, έτσι, παίρνοντας τον δρόμο για να γυρίσει στην πόλη, παίρνοντας μαζί του τον Θόρυβό του.

Τρέμω απ' τη φόρα που πήρε το αίμα μου με το χτύπημα, τρέμω από φούντωμα και κατάπληξη και μεγάλο θυμό

και απ' το πόσο πολύ μισώ αυτή την πόλη και τους ανθρώπους μέσα της και μου παίρνει λίγη ώρα να μπορέσω να σηκωθώ και να πάω να ξαναπάρω το σκυλί μου. *Τι διάλογο έκανε εδώ έξω τέλος πάντων;* σκέφτομαι κι είμαι τόσο τσαντισμένος, τόσο έξαλλος ακόμα από θυμό και μίσος (και φόβο, ναι, φόβο, σκάστε) που δεν κοιτάω καν γύρω να δω μήπως ο Ααρών άκουσε τον Θόρυβό μου. Δεν κοιτάω γύρω. Δεν κοιτάω γύρω.

Κι ύστερα κοιτάω τελικά γύρω και πηγαίνω να πάρω τον σκύλο μου.

«Ο Ααρών, Τοντ; Ο Ααρών;»

«Μην το ξαναπείς αυτό το όνομα, Μάντσι».

«Αμορραγείς, Τοντ. Τοντ; Τοντ; Τοντ; Αμορραγείς;»

«Το ξέρω. Σκάσε».

«Σβούρα», λέει, σαν να μη σημαίνει τίποτα – το κεφάλι του άδειο σαν τον ουρανό.

Του ρίχνω μια στα καπούλια. «Ούτε αυτό να το λες».

«Άου! Τοντ;»

Συνεχίζουμε να περπατάμε, μακριά απ' το ποτάμι στ' αριστερά μας. Κυλάει μέσα από μια σειρά φαράγγια στα ανατολικά της πόλης, ξεκινώντας ψηλά απ' τον βορρά, περνώντας απ' τη φάρμα μας και κατεβαίνοντας την πλαϊνή πλευρά της πόλης μέχρι που ανοίγει σ' έναν βουρκότοπο που τελικά γίνεται ο βάλτος. Πρέπει ν' αποφεύγεις το ποτάμι και ειδικά αυτό τον βουρκότοπο προτού αρχίσουν τα δέντρα του βάλτου, γιατί εκεί είναι που ζούνε οι κροκόδειλοι, άνετα μεγάλοι για να σκοτώσουνε έναν σχεδόν άντρα και τον σκύλο του. Τα πτερύγια στις πλάτες τους μοιάζουν με καλάμια στη σειρά κι άμα πας πολύ κοντά, *ΧΡΑΠ!* – πετάγονται απ' το νερό και χιμάνε καταπάνω σου με νύχια και σαγόνια αρπαχτικά και τότε ουσιαστικά δεν έχεις καμιά ευκαιρία.

Κατεβαίνουμε περνώντας τον βουρκότοπο και προσπαθώ να δω τον βάλτο που πλησιάζει σιωπηλός. Πραγματικά, δεν υπάρχει τίποτα να δεις εδώ κάτω πια, πράγμα που είναι ο λόγος που δεν έρχονται οι άντρες. Και η μυρωδιά, κι αυτή, δεν παριστάνω πως δε μυρίζει, αλλά δε μυρίζει τόσο άσχημα όσο το παρουσιάζουν οι άντρες. Μυρίζουνε τις αναμνήσεις τους, αυτό κάνουνε, δε μυρίζουνε αυτό που υπάρχει πραγματικά εδώ, το μυρίζουνε όπως ήτανε τότε. Όλα τα νεκρά πράγματα. Οι σπακ και οι άνθρωποι είχαν διαφορετικές ιδέες για το θάψιμο. Οι σπακ απλά χρησιμοποιούσαν τον βάλτο, πετούσαν τους πεθαμένους στο νερό, τους άφηναν να βουλιάζουνε, πράγμα που ήτανε εντάξει γιατί ταιριάζανε για θάψιμο στον βάλτο, υποθέτω. Έτσι λέει ο Μπεν. Το νερό και η λάσπη και το δέρμα των Σπακλ δουλεύανε καλά μαζί, δε δηλητηριάζανε τίποτα, απλά έκαναν τον βάλτο πιο πλούσιο, όπως κάνουνε οι άνθρωποι το χώμα.

Ύστερα, εννοείται, υπήρχανε ξαφνικά πολύ περισσότεροι Σπακλ να θαφτούνε απ' το συνηθισμένο, πάρα πολλοί για να τους καταπιεί ακόμα κι ένας τόσο μεγάλος βάλτος και είναι διαολεμένα μεγάλος βάλτος. Κι έπειτα δεν υπήρχαν καθόλου ζωντανοί Σπακλ, έτσι; Απλά σωροί πτώματα Σπακλ στοιβαγμένα στον βάλτο και σάπιζαν και βρομούσαν και χρειάστηκε πολύς καιρός για να γίνει ο βάλτος πάλι βάλτος κι όχι απλά ένας χαμός από μύγες και βρόμα και ποιος ξέρει τι μικρόβια ακόμα στην καβάτζα για μας.

Εγώ γεννήθηκα μέσα σ' όλο αυτό, σ' όλο αυτό το χάλι, τον παραγεμισμένο βάλτο και το παραγεμισμένο νεκροταφείο και τη σχετικά άδεια πόλη κι έτσι δε θυμάμαι τίποτα, δε θυμάμαι έναν κόσμο χωρίς Θόρουβο. Ο μπαμπάς μου αρρώστησε και πέθανε προτού γεννηθώ κι ύστερα πέθανε η μάνα μου, εννοείται, καμιά έκπληξη. Ο Μπεν και ο Κίλλιαν με περιμάζεψαν, με μεγάλωσαν. Ο Μπεν λέει πως η μάνα

μου ήτανε η τελευταία γυναίκα, αλλά αυτό λένε όλοι για τις μανάδες όλων. Μπορεί ο Μπεν να μη λέει ψέματα, το πιστεύει, αλλά ποιος ξέρει;

Είμαι ο μικρότερος σ' όλη την πόλη, ωστόσο. Συνήθιζα να βγαίνω στα χωράφια και να πετάω πέτρες στα κοράκια με τον Ρετζ Όλιβερ (εφτά μήνες και οχτώ μέρες μεγαλύτερο) και τον Λιάμ Σμιθ (τέσσερις μήνες και είκοσι εννιά μέρες μεγαλύτερο) και τον Σεμπ Μούντυ, που ήτανε ο αμέσως μεγαλύτερος από μένα, τρεις μήνες και μια μέρα, αλλά ακόμα κι αυτός δε μου μιλάει πια τώρα που είναι άντρας.

Κανένα αγόρι δε μου μιλάει μόλις γίνει δεκατριών.

Έτσι πάει το πράμα στην Πρέντισταουν. Τα αγόρια γίνονται άντρες και πηγαίνουνε στις συναντήσεις μόνο για άντρες για να μιλήσουνε ποιος ξέρει για τι και τ' αγόρια απαγορεύονται σαφώς κι αν είσαι το τελευταίο αγόρι στην πόλη, απλά πρέπει να περιμένεις, εντελώς μόνος σου.

Εντάξει, εσύ κι ένα σκυλί που δεν το θέλεις.

Αλλά δεν πειράζει, νάτος ο βάλτος και μπαίνουμε μέσα, μένοντας στα μονοπάτια που μας πηγαίνουνε γύρω και πάνω απ' το χειρότερο νερό, σαν φίδια γύρω απ' τα μεγάλα μαγκρόβια δέντρα που φυτρώνουνε στον βάλτο και φτιάχνουν μια σκεπή με τις φυλλωσιές τους πολύ ψηλά πάνω. Ο αέρας είναι πνιγερός και είναι σκοτεινά και φοβιστικά, αλλά δε 'ναι το τρομαχτικό είδος πνιγερού και σκοτεινού και φοβιστικού. Υπάρχει πολλή ζωή εδώ, πάρα πολλή ζωή –καμιά σχέση με την πόλη, εντελώς–, πουλιά και πράσινα φίδια και βατράχια και κίβιτ και δύο είδη σκίουροι και (στον λόγο μου, ε;) ένα δυο κάσορ και σίγουρα υπάρχουνε κόκκινα φίδια –να έχεις τον νου σου– αλλά παρό που είναι σκοτεινά, υπάρχει τόπους τόπους φως που κατεβαίνει απ' τρύπες στη σκεπή κι αν με ρωτάτε, πράμα που μπορεί να μην κάνετε, ομολογώ πως για μένα ο βάλτος εί-

ναι σαν ένα μεγάλο, άνετο, όχι πολύ Θορυβώδες δωμάτιο. Σκοτεινό αλλά ζωντανό, ζωντανό αλλά φιλικό, φιλικό αλλά όχι φορτικό.

Ο Μάντσι σηκώνει το πόδι του πάντα στα πάντα μέχρι που του τελειώνει το κάτουρο και τότε τρέχει κάτω από 'ναν θάμνο, μουρμουρίζοντας ασυναρτησίες μόνος του, βρίσκοντας ένα μέρος για να κάνει την άλλη του δουλειά, υποθέτω.

Αλλά τον βάλτο δεν τον πειράζει. Πώς να τον πειράζει; Όλα είναι απλά ζωή, που επαναλαμβάνεται, επιστρέφοντας και κάνοντας κύκλους και τρώγοντας τον εαυτό της για ν' αναπτυχθεί. Θέλω να πω, δε 'ναι πως δεν έχει Θόρυβο εδώ. Σίγουρα έχει, δεν υπάρχει τρόπος να γλιτώσεις τον Θόρυβο, πουθενά εντελώς, αλλά είναι πιο ήσυχα απ' την πόλη. Το δυνατό είναι διαφορετικό είδος δυνατού, επειδή το δυνατό του βάλτου είναι απλά περιέργεια, πλάσματα που προσπαθούνε να καταλάβουνε ποιος είσαι κι αν είσαι απειλή. Ενώ η πόλη ξέρει κιόλας τα πάντα για σένα και θέλει να μάθει περισσότερα και θέλει να σε χτυπήσει μ' αυτά που ξέρει, μέχρι που πώς να σου μείνει κάτι απ' τον εαυτό σου;

Ο Θόρυβος του βάλτου, όμως, ο Θόρυβος του βάλτου είναι απλά τα πουλιά που κάνουνε όλα τις μικρές ανήσυχες πουλίσιες σκέψεις τους. **Πού υπάρχει τροφή; Πού είναι το σπίτι; Πού είναι η ασφάλειά μου;** Και οι κιτρινωποί σκίουροι, που είναι όλοι τους αλητάκια και σε πειράζουνε άμα σε δούνε –κι άμα όχι, πειράζονται αναμεταξύ τους–, και οι κοκκινωποί σκίουροι που είναι σαν μικρά χαζά παιδιά και μερικές φορές είναι αλεπούδες του βάλτου που ξεπροβάλλουνε απ' τα φύλλα και τις ακούς να κάνουνε τον Θόρυβό τους ν' ακούγεται σαν τους σκίουρους που τρώνε κι ακόμα πιο σπάνια υπάρχουνε μάβεν που τραγουδάνε τα παράξενα μάβεν τραγούδια

τους και μια φορά ορκίζομαι πως είδα ένα κάσσο να φεύγει τρέχοντας στα δυο μακριά του πόδια, αλλά ο Μπεν λέει πως αποκλείεται, λέει πως τα κάσσο έχουνε χαθεί πολύ καιρό απ' τον βάλτο.

Δεν ξέρω. Εγώ πιστεύω εμένα.

Ο Μάντσι βγαίνει απ' τους θάμνους και κάθεται πλάι μου επειδή έχω σταματήσει ακριβώς εκεί στη μέση ενός μονοπατιού. Κοιτάζει γύρω για να δει τι μπορεί να βλέπω κι ύστερα λέει: «Καλά κακά, Τοντ».

«Είμαι σίγουρος πως ήτανε καλά, Μάντσι».

Θα προτιμούσα να μην πάρω άλλο ένα διαολεμένο σκυλί άμα έρθουνε τα γενέθλιά μου. Αυτό που θέλω φέτος είναι ένα κυνηγετικό μαχαίρι σαν αυτό που κουβαλάει ο Μπεν στη ζώνη του, πίσω. Αυτό είναι δώρο για άντρα.

«Κακά», λέει ο Μάντσι σιγανά.

Συνεχίζουμε να περπατάμε. Οι πολλές μηλιές είναι λίγο πιο μέσα στον βάλτο, άμα κατηφορίσεις μερικά μονοπάτια και περάσεις πάνω από 'ναν τεράστιο πεσμένο κορμό που ο Μάντσι πάντα χρειάζεται βοήθεια για να τον περάσει. Όταν φτάνουμε εκεί, βάζω τα χέρια μου κάτ' απ' την κοιλιά του για να τον ανεβάσω απάνω. Παρόλο που ξέρει τι κάνω, κλοτσάει με τα πόδια παντού σαν αράχνη που πέφτει και κάνει φασαρία εντελώς χωρίς κανέναν λόγο.

«Κάτσε ήσυχος, βλάκα!»

«Κάτω, κάτω, κάτω!» γαβγίζει, παλεύοντας στον αέρα.

«Ηλίθιο σκυλί».

Τον σηκώνω και τον παρατάω απότομα πάνω στον κορμό. Ύστερα σκαρφαλώνω κι εγώ. Πηδάμε κι οι δυο κάτω απ' την άλλη πλευρά, ο Μάντσι γαβγίζοντας «Σάλτο!» καθώς προσγειώνεται και συνεχίζοντας να γαβγίζει «Σάλτο!» καθώς απομακρύνεται τρέχοντας.

Το πήδημα πάνω απ' τον κορμό είναι εκεί που αρχίζει

πραγματικά η σκοτεινιά του βάλτου και το πρώτο πράμα που βλέπεις είναι τα παλιά χτίσματα των Σπακλ, να γέρνουνε κατά σένα μέσα απ' τη σκιά, σαν καφετιές μπάλες παγωτό που λιώνει, μόνο σε μέγεθος καλύβας. Κανένας δεν ξέρει ή δεν μπορεί να θυμηθεί τι υποτίθεται πως ήτανε, αλλά το πιθανότερο κατά τη γνώμη του Μπεν, που είναι τύπος που του αρέσει να κάνει υποθέσεις, είναι πως είχανε σχέση με το θάψιμο των πεθαμένων τους. Μπορεί ακόμα και κάποιο είδος εκκλησία, παρόλο που οι σπακ δεν είχαν κανένα είδος θρησκεία που να μπορεί ν' αναγνωρίσει κανένας στην Πρέντισταιουν.

Κρατάω κάμποση απόσταση απ' αυτά και μπαίνω στο μικρό δασάκι των αγριομηλιών. Τα μήλα είναι ώριμα, σχεδόν μαύρα, σχεδόν για φάγωμα, όπως θα έλεγε ο Κίλιαν. Διαλέγω ένα, το κόβω και του κόβω μια δαγκωνιά, με το ζουμί να στάζει στο σαγόني μου.

«Τοντ;»

«Τι 'ναι, Μάντσι;» Βγάζω την πλαστική σακούλα που έχω διπλωμένη στην κωλότσεπη κι αρχίζω να τη γεμίζω μήλα.

«Τοντ;» γαβγίζει πάλι κι αυτή τη φορά παραξενεύομαι πώς γαβγίζει και γυρίζω και είναι γυρισμένος προς τα χτίσματα των Σπακλ κι οι τρίχες του είναι εντελώς σηκωμένες στην πλάτη του και τ' αυτιά του τινάζονται παντού.

Ισιώνω το σώμα μου. «Τι 'ναι, μικρέ;»

Τώρα γρυλίζει, με γυμνά τα δόντια. Να πάλι η ορμή στο αίμα μου. «Κροκόδειλος είναι;» λέω.

«Ησυχία, Τοντ», γρυλίζει ο Μάντσι.

«Μα τι είναι;»

«Ησυχία είναι, Τοντ». Αφήνει ένα μικρό γάβγισμα και είναι πραγματικό γάβγισμα, ένα πραγματικό γάβγισμα σκύλου που δε σημαίνει τίποτα –μόνο «γαβ!»– και ο ηλεκτρισμός στο σώμα μου αυξάνει λίγο, λες και θ' αρχίσουνε να

βγαίνουνε φορτία πηδώντας απ' το δέρμα μου. «Άκου», γρυλίζει.

Κι ακούω.

Κι ακούω.

Και γυρνάω λίγο το κεφάλι μου κι ακούω ακόμα λίγο.

Υπάρχει μια τρύπα στον Θόρυβο.

Πράμα που δε 'ναι δυνατόν.

Είναι *αλλόκοτο*, είναι, εκειπέρα, κρυμμένο κάπου, μέσα στα δέντρα ή κάπου που δε φαίνεται, ένα σημείο που τ' αυτιά σου και το μυαλό σου σου λένε πως δεν υπάρχει Θόρυβος. Είναι σαν ένα σχήμα που δεν μπορείς να δεις παρά απ' το πώς το αγγίζουνε όλα τ' άλλα γύρω του. Σαν νερό στο σχήμα κούπας, αλλά χωρίς την κούπα. Είναι μια τρύπα κι ό,τι πέφτει μέσα της σταματάει νάναι Θόρυβος, σταματάει νάναι *οτιδήποτε*, σταματάει απλά εντελώς. Δε 'ναι σαν την ησυχία του βάλτου, που εννοείται δε 'ναι ποτέ *ησυχία*, παρά λιγότερος Θόρυβος. Αλλά αυτό, αυτό είναι ένα σχήμα, ένα σχήμα εντελώς *άδειο*, μια τρύπα όπου όλος ο Θόρυβος σταματάει.

Πράμα που είναι αδύνατο.

Δεν υπάρχει τίποτα άλλο μόνο Θόρυβος σ' αυτό τον κόσμο, τίποτα παρά οι σκέψεις των ανθρώπων συνέχεια και συνέχεια και πράματα που έρχονται καταπάνω σου και καταπάνω σου και καταπάνω σου, από τότε που οι σπακ εξαπολύσανε το μικρόβιο του Θορύβου στον πόλεμο, το μικρόβιο που σκότωσε τους μισούς άντρες και τις γυναίκες όλες, όλες, και τη μάνα μου κι αυτή μαζί, το μικρόβιο που τρέλανε τους άντρες που απομείνανε, το μικρόβιο που έγγραψε τέλος για όλους τους Σπακλ μόλις η τρέλα των αντρών έπιασε όπλο.

«Τοντ;» Ο Μάντσι είναι τρομαγμένος, το ακούω. «Τι, Τοντ; Τι 'ναι, Τοντ;»

«Μυρίζεις τίποτα;»

«Μόνο ησυχία μυρίζω, Τοντ», γαβγίζει κι ύστερα αρχίζει να γαβγίζει πιο δυνατά: «Ησυχία! Ησυχία!»

Και τότε, κάπου εκεί γύρω απ' τα χτίσματα των σπακ, η ησυχία *κινείται*.

Η καρδιά μου κλοτσάει τόσο δυνατά που παραλίγο να πέσω κάτω. Ο Μάντσι ουρλιάζει και κάνει γύρους γύρω μου, και γαβγίζει και γαβγίζει και με τρομάζει διπλά, κι έτσι του ξαναρίχνω μια στα καπούλια («Άου, Τοντ!») για να κάνω τον εαυτό μου να ηρεμήσει.

«Δεν υπάρχουνε τρύπες», λέω. «Δεν υπάρχουνε τίποτα. Άρα κάτι πρέπει νάναι, έτσι δε 'ναι;»

«Κάτι, Τοντ», γαβγίζει ο Μάντσι.

«Μπορείς ν' ακούσεις πού πήγε;»

«Είναι ησυχία, Τοντ».

«Ξέρεις τι εννοώ».

Ο Μάντσι μυρίζει τον αέρα και κάνει ένα βήμα, δύο, ύστερα κι άλλα προς τα χτίσματα των Σπακλ. Υποθέτω, λοιπόν, πως το ψάχνουμε. Αρχίζω να περπατάω σιγά σιγά προς την πιο μεγάλη από τις λιωμένες μπάλες παγωτό. Μένω μακριά απ' οτιδήποτε μπορεί να κοιτάει απ' τη μικρή καμπυλωτή τρίγωνη πόρτα. Ο Μάντσι μυρίζει γύρω γύρω την πόρτα, αλλά δε γρυλίζει κι έτσι παίρνω μια βαθιά ανάσα και κοιτάω μέσα.

Δεν υπάρχουνε ψυχή. Το ταβάνι φτάνει ίσαμε δυο φορές το ύψος μου. Το πάτωμα είναι χώμα και τώρα έχουνε φυτρώσει φυτά του βάλτου, κληματαΐδες και τέτοια – αλλά τίποτ' άλλο. Δηλαδή κανένα *πραγματικό* τίποτα, καμιά τρύπα και τίποτα που να λέει τι μπορεί νάτανε εδώ πριν.

Είναι βλακεία, αλλά πρέπει να το πω.

Αναρωτιέμαι μήπως ξαναγύρισαν οι Σπακλ.

Αλλά αυτό είναι αδύνατο.

Όμως και η τρύπα στον Θόρυβο είναι αδύνατη.

Άρα κάτι αδύνατο πρέπει νάναι αλήθεια.

Ακούω τον Μάντσι να ρουθουνίζει πάλι ολούθε έξω κι έτσι βγαίνω προσεχτικά και πηγαίνω στη δεύτερη μπάλα. Υπάρχει κάτι γραμμένο απέξω, οι μόνες γραμμένες λέξεις που είδε ποτέ κανείς στη γλώσσα των σπακ. Οι μόνες λέξεις που θεώρησαν ταιριαστό να γράψουνε, υποθέτω. Τα γράμματα είναι γράμματα σπακ, αλλά ο Μπεν λέει πως φτιάχνουνε τον ήχο Σπάκιλι ή κάτι τέτοιο, Σπάκιλι, Σπακλ, δηλαδή, ή «σπακ» άμα θες να το πεις σαν να φτύνεις – έτσι το λένε όλοι, μετά που έγινε ό,τι έγινε. Σημαίνει «Ο Λαός».

Ούτε και στη δεύτερη μπάλα υπάρχει τίποτα. Ξαναβγαίνω έξω στον βάλτο και ακούω πάλι. Βάζω το κεφάλι μου κάτω στο χώμα και ακούω κι αφουγκράζομαι με τα μέρη του μυαλού μου που ακούνε κι ακούω κι εκεί κι ακούω κι ακούω.

Ακούω.

«Ησυχία! Ησυχία!» γαβγίζει ο Μάντσι, δυο φορές πραγματικά γρήγορα και φεύγει πάλι, τρέχει κατά την τελευταία μπάλα. Τρέχω κι εγώ πίσω του, με το αίμα μου να κυλάει με φόρα, επειδή εκεί είναι, εκεί είναι η τρύπα στον Θόρυβο.

Την ακούω.

Καλά, δεν την ακούω, αυτό είναι όλο το νόημα, αλλά άμα τρέχω προς το μέρος της, το κενό της αγγίζει το στήθος μου και η γαλήνη της με τραβάει απ' τα ρούχα και υπάρχει τόσο πολλή ησυχία μέσα της, όχι, όχι ησυχία, *σιωπή*, τόσο πολλή απίστευτη σιωπή που αρχίζω να νιώθω πραγματικά εντελώς χάλια, σαν να πρόκειται να χάσω το πιο πολύτιμο πράγμα, σαν θάνατος, έτσι είναι – και τρέχω και τα μάτια μου βουρκώνουνε και το στήθος μου πιέζεται, βαραίνει και δε με βλέπει κανένας, αλλά με πειράζει, και τα μάτια μου αρχίζουνε να κλαίνε, αρχίζουνε να κλαί-

νε, αρχίζουνε να κλαίνε γαμώτο και σταματάω για ένα λεπτό και σκύβω και Γ'σού Χριστέ γαμώτο μου, βγάλε τον σκασμό τώρα, αλλά όμως χάνω ένα ολόκληρο ηλίθιο λεπτό, μόνο ένα ολόκληρο άθλιο, ηλίθιο λεπτό σκυμμένος εκεί και σ' αυτό το διάστημα, εννοείται, η τρύπα απομακρύνεται· έφυγε μακριά, χάθηκε.

Ο Μάντσι δεν ξέρει τι να κάνει – να τρέξει πίσω της ή να ξαναγυρίσει σε μένα. Αλλά τελικά ξαναγυρίζει σε μένα.

«Κλαις, Τοντ;»

«Σκάσε», λέω και κάνω πως τον κλοτσάω. Δεν τον πετυχαίνω – επίτηδες.

ΠΡΕΝΤΙΣΤΑΟΥΝ

ΒΓΑΙΝΟΥΜΕ ΑΠ' ΤΟΝ ΒΑΛΤΟ ΚΑΙ ΓΥΡΙΖΟΥΜΕ προς την πόλη κι ο κόσμος μοιάζει ολόκληρος μαύρος και γκριζός δεν πά' να λέει ο ήλιος. Ακόμα και ο Μάντσι δε λέει σχεδόν τίποτα καθώς επιστρέφουμε μέσα απ' τους αγρούς. Ο Θόρυβός μου αναδύεται και αφρίζει σαν φαγητό στη χύτρα που βράζει ώσπου τελικά χρειάζεται να σταματήσω για ένα λεπτό για να ηρεμήσω λίγο.

Δεν υπάρχει σιωπή, δεν υπάρχει τέτοιο πράμα. Ούτε εδώ ούτε πουθενά. Ούτε άμα κοιμάσαι ούτε άμα είσαι μόνος σου, ποτέ.

Είμαι ο Τοντ Χιούιτ, σκέφτομαι μέσα μου με τα μάτια μου κλειστά. Είμαι δώδεκα χρονών και δώδεκα μηνών. Ζω στην Πρέντισταουν στον Νέο Κόσμο. Θα γίνω άντρας σ' έναν μήνα ακριβώς.

Είναι ένα κόλπο που μου έμαθε ο Μπεν για να βοηθάει να ησυχάζει ο Θόρυβός μου. Κλείνεις τα μάτια σου και όσο πιο καθαρά και ήρεμα μπορείς λες στον εαυτό σου ποιος είσαι, επειδή αυτό είναι που χάνεται μέσα σ' όλον αυτό τον Θόρυβο.

Είμαι ο Τοντ Χιούιτ.

«Τοντ Χιούιτ», μουρμουρίζει μόνος του ο Μάντσι πλάι μου.

Παίρνω μια βαθιά ανάσα και ανοίγω τα μάτια μου.

Αυτός είμαι. Είμαι ο Τοντ Χιούιτ.

Συνεχίζουμε να περπατάμε αφήνοντας πίσω μας τον βάλτο και το ποτάμι, ανεβαίνοντας την πλαγιά με τα πετροχώραφα ως τη ραχούλα στα νότια της πόλης όπου βρισκόταν το σχολείο για το σύντομο και ανώφελο διάστημα που υπήρξε. Προτού γεννηθώ, τ' αγόρια διδάσκονταν απ' τις μαμάδες τους στο σπίτι κι ύστερα, όταν απέμειναν μόνο αγόρια και άντρες, απλά καθόμασταν μπροστά σε βίντεο και βλέπαμε διαλέξεις, μέχρι που ο Δήμαρχος Πρέντις απαγόρευσε τέτοια πράγματα σαν «επιβλαβή για την πειθαρχία του νου μας».

Ο Δήμαρχος Πρέντις, βλέπετε, έχει Άποψη.

Κι έτσι για σχεδόν μισό ηλίθιο χρόνο, όλα τα αγόρια μαζεύονταν απ' τον κύριο Ρόγιαλ με το θλιμμένο πρόσωπο κι έβγαιναν εδώ έξω σ' ένα βοηθητικό χτίσμα μακριά απ' τον κύριο Θόρυβο της πόλης. Όχι πως αυτό βοηθούσε. Είναι σχεδόν αδύνατο να διδάξεις οτιδήποτε σε μια αίθουσα γεμάτη από Θόρυβο αγοριών και εντελώς αδύνατο να δώσεις οποιουδήποτε είδους εξετάσεις. Αντιγράφεις ακόμα κι άμα δε θέλεις να το κάνεις και όλοι θέλουνε.

Κι έπειτα, μια μέρα, ο Δήμαρχος Πρέντις αποφάσισε να κάψει όλα τα βιβλία, μέχρι το τελευταίο, ακόμα κι αυτά που υπήρχαν στα σπίτια των ανθρώπων, επειδή όπως φαίνεται και τα βιβλία ήτανε επιζήμια, και ο κύριος Ρόγιαλ, ένας μαλακός άνθρωπος που έκανε τον εαυτό του σκληρό πίνοντας ούισκι στην τάξη, τα παράτησε και πήρε ένα μπιστόλι κι έβαλε τέλος στη ζωή του κι έτσι τελείωσε η διδασκαλία μου στην τάξη.

Ο Μπεν μού έμαθε τα υπόλοιπα στο σπίτι. Μηχανική και

προετοιμασία φαγητού και επιδιόρθωση ρούχων και τα βασικά στη γεωργία και τέτοια. Επίσης πολλά πράγματα για την επιβίωση όπως το κυνήγι και ποια φρούτα μπορείς να φας και πώς ν' ακολουθείς τα φεγγάρια για προσανατολισμό και πώς να χρησιμοποιείς μαχαίρι και όπλο και φάρμακα για δάγκωμα φιδιού και πώς να ησυχάζεις τον Θόρυβό σου όσο καλύτερα μπορείς.

Προσπάθησε να με μάθει και να διαβάζω και να γράφω, αλλά ένα πρωί το πήρε το αυτί του Δημάρχου Πρέντις στον Θόρυβό μου κι έβαλε φυλακή τον Μπεν για μια βδομάδα κι αυτό ήταν το τέλος των μαθημάτων μου από βιβλία, κι εδώ που τα λέμε με όλα τ' άλλα πράγματα που έπρεπε να μάθω και όλη τη δουλειά στη φάρμα που πρέπει να γίνεται κάθε μέρα και όλη την απλά σκέτη επιβίωση, ποτέ δεν κατέληξα να διαβάζω πολύ καλά.

Δεν πειράζει. Στην Πρέντισταουν κανένας δεν πρόκειται να γράψει ποτέ βιβλίο.

Ο Μάντσι κι εγώ περνάμε το σχολείο και ανεβαίνουμε στη ραχούλα και κοιτάμε βόρεια και να η πόλη που λέγαμε. Όχι πως έχουνε απομείνει και πολλά απ' αυτήν πια. Ένα μαγαζί, άλλοτε ήτανε δύο. Μια παμπ, άλλοτε ήτανε δύο. Μια κλινική, μια φυλακή, ένα κλειστό βενζινάδικο, ένα μεγάλο σπίτι για τον Δήμαρχο, ένα αστυνομικό τμήμα. Η Εκκλησία. Ένας σύντομος μικρός δρόμος που διασχίζει το κέντρο, ασφαλοστρωμένος παλιά, που ποτέ δε συντηρήθηκε από τότε, διαλύεται γρήγορα σε χαλίκι. Όλα τα σπίτια και τα τέτοια είναι έξω και γύρω, σαν περικόωρα, φάρμες, δηλαδή έπρεπε νάναι φάρμες, κάποια είναι ακόμα, μερικά στέκουνε άδεια, μερικά στέκουνε χειρότερα από άδεια.

Κι αυτά υπάρχουνε όλα κι όλα στην Πρέντισταουν. Πληθυσμός εκατόν σαράντα επτά και λιγοστεύει, λιγοστεύει,

λιγοστεύει. Εκατόν σαράντα έξι άντρες κι ένας σχεδόν άντρας.

Ο Μπεν λέει πως κάποτε υπήρχαν κι άλλες εγκαταστάσεις σκορπισμένες στον Νέο Κόσμο, πως όλα τα σκάφη προσγειώθηκαν περίπου το ίδιο διάστημα, δέκα χρόνια ή κάπου τόσο προτού γεννηθώ, αλλά άμα άρχισε ο πόλεμος με τους σπακ, όταν οι σπακ εξαπέλυσαν τα μικρόβια και όλες οι άλλες εγκαταστάσεις αφανίστηκαν, πως η Πρέντισταουν σχεδόν αφανίστηκε κι αυτή, πως επιβίωσε μόνο λόγω των στρατιωτικών ικανοτήτων του Δημάρχου Πρέντις και πως παρόλο που ο Δήμαρχος Πρέντις είναι ένας αδιάκοπος εφιάλτης, τουλάχιστον του οφείλουμε αυτό, πως χάρη σ' αυτόν επιβιώνουμε μόνοι χωρίς γυναίκες σ' έναν ολόκληρο μεγάλο άδειο κόσμο, που δεν έχει να πει τίποτα καλό για τον εαυτό του, σε μια πόλη εκατόν σαράντα έξι ανδρών που πεθαίνει λίγο λίγο κάθε μέρα που περνάει.

Επειδή μερικοί δεν μπορούνε να το αντέξουνε, έτσι; Την κάνουνε σαν τον κύριο Ρόγιαλ ή κάποιοι απλά εξαφανίζονται, σαν τον κύριο Γκολτ, τον παλιό μας γείτονα που φρόντιζε την άλλη στάνη, ή τον κύριο Μάικλ, τον δεύτερο καλύτερο ξυλουργό μας, ή τον κύριο Βαν Γουίτζικ, που εξαφανίστηκε την ίδια μέρα που ο γιος του έγινε άντρας. Δε 'ναι τόσο ασυνήθιστο. Αν όλος σου ο κόσμος είναι μια Θορυβώδης πόλη χωρίς κανένα μέλλον, καμιά φορά πρέπει απλά να φύγεις, έστω κι άμα δεν υπάρχει πουθενά αλλού να πας.

Επειδή καθώς εγώ ο σχεδόν άντρας σηκώνω το βλέμμα μου σ' αυτή την πόλη, ακούω τους εκατόν σαράντα έξι άντρες που απομένουνε. Τους ακούω όλους τους καταραμένους απ' τον πρώτο ως τον τελευταίο. Ο Θόρυβός τους κατεβαίνει απ' τον λόφο σαν ξεχειλισμένο ποτάμι που έρχεται ανεξέλεγκτο καταπάνω μου, σαν φωτιά, σαν να έρχε-

ται να σ' αρπάξει ένα τέρας στο μέγεθος του ουρανού επειδή δεν υπάρχει μέρος να τρέξεις πουθενά.

Να πώς είναι. Να πώς είναι κάθε λεπτό της κάθε μέρας της ηλιθίας, άθλιας ζωής μου σ' αυτή την ηλιθία, άθλια πόλη. Όσο και να βουλώνεις τ' αυτιά σου, δε βοηθάει καθόλου:

Τέλος μπεν κίθλιαν υραίο ή αιμουδάκι, τοντ;

ΠΟΝΑΘ ΟΤΑΝ ΑΝΑΣΤΑΙΝΘΕ

ΚΟΥΡΕΛΙΑ Πότε θα γλιτώσω με
Μήλα όμορφή μου ΤΣΟΥΚΡΟΒΙΑ, ΕΝΑ ΜΙΚΡΟΒΙΟ, ΜΙΚΡΟΒΙΟ
Μ γεννήτρια αναβίωση, απλά δε 'ναι δίκαιο
Έπρεπε να έβλεπες πό ζεσταλό το λούτρο με
ΕΝΑ ΜΙΚΡΟΒΙΟ ΑΠ' ΤΟΥΣ ΣΠΑΚ
Σ' ΕΝΑΝ ΨΗΝΑ

Βαίονα, σε παρακαλώ, Τόμας, Θεέ μου,
ΕΝΑ ΣΗΜΕΙΟ ΣΤΟΝ ΚΥΚΛΟ Σ' ΕΝΑ ΣΗΜΕΙΟ ΣΤΟΝ ΚΥΚΛΟ

ΘΑ ΣΕ ΠΙΑΣΘΕ ΑΠ' ΤΟΝ ΣΒΕΡΚΟ

Αχ, ΤΣΟΥΛΙ μου
Σπακ και τα γ... τους... Αχ, πολυτικό μαργαριτάρι μου
Τόσο μικρό, μικρό, τόσο μικρό, τόσο μικρό, ΤΟΤΑ, Κουρέλια

ΚΟΥΦΙΜΑΤΑ ΚΑΙ ΜΕΛΑΝΙΕΣ ΚΑΙ ΚΟΥΦΙΜΑΤΑ ΚΑΙ ΜΕΛΑΝΙΕΣ
Δύο επί τεσσερα δυο επί τεσσερα οχτώ επί οχτώ δεκάει
Έχω ίσα ίσα για την οικογένειά μου, ούτε σταλα παραπάνω
Αγόρια που νομίζουνε πως θα γίνουνε άντρες

Κι άλλα ρωτήσελ για τα πρώτα, οι χαρίσιο πιστόκι
ΔΕΣ ΣΤΑ ΧΕΡΙΑ ΣΟΥ ΜΣ ΛΙΤΟ ΣΧΟΙΝΙ
Σε παρακαλώ, μην αφήσεις στον πυρετό να κουάω μετρω
πάρει το ακάστον μου, εσθ και σου αχ, όμορφο κορίτσι σου

Κι ενύ και όποι είμαστε στα χέρια του Θεου
Πώς θα ξεφύγουμε αποδύ; Μήλα πώς θα ξεφύγουμε ποτέ απο-
δύ; Αχ Θεέ μου, τι κάναμε;
Μια αρρώστια, ένα μικρόβιο απ' τους σπακ

Είμαι μια αιχμή και θά σ' αγγίξω
Δεκά τσίρες

ΑΜΑΝ θα έχω μόνο τη μια παραπάνω και θα φύγω
 Εκατόν δεκαεννέα μέρες χωρίς βροχή και για
 Φυσικά όχι, τι άλλο σου μιλά και μόνη κυκλική ανάσα 4 3 2 1
 Είσαι ψεύτης, κύριε, στο λέω κατόπιν της
ΚΡΑΤΑ ΤΙΣ ΣΚΕΦΕΙΣ ΣΟΥ ΕΞΕΛΑΞΕΙ ΤΟ ΠΡΩΤΟ ΤΗΣ
 Φύλαξε το αμόρι με κάποιον ζυγό για τα χέρια σου. Θεέ
 σειρά, μια σειρά, **ΤΟ ΕΥΛΟ ΣΤΑ ΧΕΡΙΑ ΜΟΥ**
 ΑΧ, Νόρμα μοκομπρέβια για να κερδίω θυμώ σου πως
ΤΙΠΟΤΑ ΠΑΡΑ ΜΟΝΟ ΚΤΗΝΙΑΧ, ΠΕΤΡΑΔΙ ΜΟΥ
 ΑΙΣΙΜΕΙΝΟΥΜΕ ΑΠΟ ΚΕΧΡΙ ΠΡΙΝ ΕΡΘΕΙ Ο ΧΕΙΜΩΝΑΣ
 ΑΧ, Καρλόγια θεία Κοινωνία, που βρέθηκε και χάθηκε κατέξανα βρέθηκε
 ΣΚΑΣΣΕ ΠΑ, ΣΣ ΠΑΡΑΚΑΛΩ ΘΕΣ ΜΟΥ, ΚΛΕΙΣΤΟ ΑΝΤΕΣΤΕ,
ΣΥΜΚΡΑΤΗΣΕΙΣ ΚΑΤΑΡΧΙΑ ΣΟΣ, ΑΝΤΡΕΣ!
 Δύο επί δεκάεξι τριάντα δυο, δύο επί τριάντα δυο χέσητα τέσσερα
ΚΑΙ ΣΟΥ ΕΙΠΑ ΠΩΣ ΔΕΝ ΕΧΟΥΝ ΜΕΙΝΕΙ ΚΑΘΟΛΟΥ ΠΛΑΣΤΙΠΟΝΑ χάλα
 ο καιμός, ο καιμός στα χέρια σου, ένας μήνα, διάστημα ενός μήνα
 Όχι φράουλες για τον χέρι σου, ένας μήνα, διάστημα ενός μήνα
ΓΥΡΝΑ ΤΟ ΜΠΟΥΛΟΝΙ, ΒΑΛΕ ΤΟΝ ΜΗΧΑΝΙΣΜΟ
 ΚΑΡΩΣΕ, ένα δυο ζορία. κάρωσε, ένα δυο **ΑΝΔΕ ΕΝΑΣ ΕΔΩ,**
ΑΝΑΦΛΕΞΗΣ κι έχω και όλοι είμαστε στα χέρια του Θεού
ΤΑ ΜΥΡΜΗΚΙΑ ΠΑΡΕΛΑΝΟΥΝΟΥΝ ΔΥΟ ΔΥΟ
Ο ΤΡΟΠΟΣ ΠΟΥ ΣΥΝΗΘΙΣΕ ΕΚΕΙΝΗ ΝΑ ΔΥΟ ΔΥΟ
ΑΥΤΟΣ Ο ΝΕΑΡΟΣ ΠΡΟΤΙΘΕΙ ΔΙΑΣΤΗΜΑ ΕΝΟΣ ΜΗΝΑ
 Δεν έχουνε μείνει από τα χέρια σου αποδώ;
ΔΕΚΑ ΧΤΥΠΟΙ ΜΙΑ ΟΡΑ, ΗΛΘΕΡΑ ΣΥΝ ΔΕΚΑ σουόμε
Τα σπύλα είναι έτοιμα

Κι αυτά είναι μόνο τα λόγια, οι φωνές που μιλάνε κι ανα-
 στενάζουνε και τραγουδάνε και κλαίνε. Υπάρχουνε και ει-
 κόνες, εικόνες που χιμάνε στο μυαλό σου, όσο κι αν δεν τις
 θέλεις, εικόνες από αναμνήσεις και φαντασιώσεις και μυ-
 στικά και σχέδια και ψέματα, ψέματα, ψέματα. Γιατί μπο-
 ρείς να πεις ψέματα μέσα στον Θόρυβο, ακόμα κι άμα όλοι
 ξέρουνε τι σκέφτεσαι, μπορείς να θάψεις πράγματα κάτω
 από άλλα πράγματα, μπορείς να τα κρύψεις μπροστά σε
 όλους, απλά δεν τα σκέφτεσαι καθαρά ή πείθεις τον εαυτό
 σου πως το αντίθετο απ' αυτό που κρύβεις είναι αληθινό.

Και τότε ποιος θα μπορέσει να ξεχωρίσει απ' την πλημμύρα τι είναι αληθινό νερό και τι δεν πρόκειται να σε βρέξει;

Οι άντρες λένε ψέματα, και το χειρότερο, λένε ψέματα στον εαυτό τους.

Για παράδειγμα, εγώ δεν έχω δει ποτέ ούτε γυναίκα ούτε Σπακλ από κοντά, εννοείται. Έχω δει κι απ' τα δύο σε βίντεο – προτού απαγορευτούνε, εννοείται. Και τα βλέπω *συνέχεια* στον Θόρυβο των αντρών – γιατί τι άλλο σκέφτονται οι άντρες από σεξ κι εχθρούς; Όμως στον Θόρυβο οι σπακ είναι πιο μεγαλόσωμοι και με πιο μοχθηρή όψη απ' τα βίντεο, έτσι; Και οι γυναίκες στον Θόρυβο έχουνε πιο ανοιχτόχρωμα μαλλιά και μεγαλύτερα στήθη και φοράνε λιγότερα ρούχα και είναι επίσης πολύ πιο ελεύθερες στις τρυφερότητές τους από τα βίντεο. Άρα αυτό που πρέπει να θυμάται κανείς, αυτό που είναι το σημαντικότερο απ' όλα όσα μπορεί να πω σ' αυτήν εδώ την ιστορία, είναι πως ο Θόρυβος δε 'ναι αλήθεια, ο Θόρυβος είναι αυτό που οι άντρες *θέλουνε* νάναι αλήθεια. Και υπάρχει τόσο μεγάλη διαφορά ανάμεσα σ' αυτά τα δυο που θα μπορούσε διαολεμένα να σε σκοτώσει άμα δεν προσέχεις – περιμένετε και θα δείτε.

«Σπίτι, Τοντ;» γαβγίζει ο Μάντσι λίγο πιο δυνατά πλάι στο πόδι μου, γιατί έτσι πρέπει να μιλάς στον Θόρυβο.

«Ναι, πάμε», λέω. Μένουμε στην άλλη πλευρά, στα βορειοανατολικά, και πρέπει να περάσουμε μέσα απ' την πόλη για να πάμε εκεί. Οπότε, άντε, τι καθόμαστε; Όσο πιο γρήγορα, τόσο καλύτερα.

Πρώτα είναι το μαγαζί του κυρίου Φελπς. Πεθαίνει, το μαγαζί πεθαίνει, όπως κι όλη η άλλη πόλη, και ο κύριος Φελπς περνάει όλο του τον χρόνο βουτηγμένος στην απελπισία. Ακόμα κι όταν αγοράζεις πράγματα απ' αυτόν και είναι όσο γίνεται ευγενικός, η απελπισία του σταλάζει μέσα σου σαν πύον από πληγή. *Τελειώνει*, λέει ο Θόρυβός του,

τελειώγουγε, τελειώγουγε όλα και κουρέλια και κουρέλια και κουρέλια και Τζούλι μου, αγάπη μου, καλή μου Τζούλι, που ήτανε η γυναίκα του και που δε φοράει καθόλου ρούχα στον Θόρυβο του κυρίου Φελς.

«Γεια, Τοντ», φωνάζει καθώς ο Μάντσι κι εγώ περνάμε βιαστικά.

«Γεια, κύριε Φελς».

«Ωραία μέρα, ε;»

«Ναι, πολύ ωραία, κύριε Φελς».

«Θαύμα!» γαβγίζει ο Μάντσι και ο κύριος Φελς γελάει αλλά ο Θόρυβός του απλά συνεχίζει να λέει Τελειώγει και Τζούλι και κουρέλια και εικόνες όσων του λείπουνε απ' τη γυναίκα του και όσων συνήθιζε να κάνει εκείνη λες και δήθεν ήτανε μοναδικά ή κάτι τέτοιο.

Δε σκέφτομαι τίποτα ιδιαίτερο στον Θόρυβό μου για τον κύριο Φελς, απλά τα συνηθισμένα που δεν μπορείς ν' αποφύγεις. Αν και πρέπει να ομολογήσω πως διαπιστώνω ότι τα σκέφτομαι όλα λίγο δυνατότερα για να κρύψω σκέψεις για την τρύπα που βρήκα στον βάλτο, για να την μπλοκάρω πίσω από δυνατότερο Θόρυβο.

Δεν ξέρω γιατί θα έπρεπε να το κάνω, δεν ξέρω γιατί θα έπρεπε να το κρύψω.

Αλλά το κρύβω.

Ο Μάντσι κι εγώ συνεχίζουμε να περπατάμε αρκετά γρήγορα γιατί μετά είναι το βενζινάδικο και ο κύριος Χάμμαρ. Το βενζινάδικο δε λειτουργεί πια επειδή η γεννήτρια σχάσης που έβγαζε τη βενζίνη τα 'φτυσε πέρσι κι απλά στέκεται εκεί πλάι στο βενζινάδικο εντελώς άχρηστη, σαν μαυρισμένο κούτσουρο και κανένας δε μένει κοντά της εκτός απ' τον κύριο Χάμμαρ και ο κύριος Χάμμαρ είναι πολύ χειρότερος απ' τον κύριο Φελς επειδή σου πετάει τον Θόρυβό του ίσα καταπάνω σου.

Και είναι άσχημος Θόρυβος, θυμωμένος Θόρυβος, εικό-
νες του εαυτού σου έτσι που δε θέλεις να δεις τον εαυτό σου,
βίαιες εικόνες και ματωμένες εικόνες και το μόνο που μπο-
ρείς να κάνεις είναι να κάνεις τον δικό σου Θόρυβο όσο δυ-
νατότερο μπορείς και να προσπαθήσεις να μαζέψεις μέσα
του και τον Θόρυβο του κυρίου Φελπς και να τον στείλεις
κατευθείαν πίσω στον κύριο Χάμμαρ. *Μήλα και Τελιώνει*
και στο άψε σβήσε και *Μπεγ* και *Τζούλι* και *Θαύμα*,
ΤΟΥΤ; και η *χεγγήτρια* *αγαβοσβήνει* και *κουρέλια* και
σκάσε, απλά σκάσε και κοίταξέ με, μικρέ.

Και το γυρίζω το κεφάλι μου ενώ δε θέλω να το κάνω,
αλλά μερικές φορές πιάνεσαι απροετοίμαστος κι έτσι γυρί-
ζω το κεφάλι μου και να ο κύριος Χάμμαρ στο παράθυρό
του, να με κοιτάζει και *Έγας* *Μήγας*, σκέφτεται, και υπάρ-
χει μια εικόνα απ' τον Θόρυβό του που δείχνει εμένα να
στέκομαι μόνος μου αλλά με κάποιον τρόπο ακόμα πιο μό-
νος απ' αυτό και δεν ξέρω τι σημαίνει ούτε άμα είναι αλη-
θινή ή άμα είναι ένα εξεπίτηδες ψέμα κι έτσι σκέφτομαι ένα
σφυρι ν' ανεβοκατεβαίνει στο κεφάλι του κυρίου Χάμμαρ
κι αυτός απλά χαμογελάει απ' το παράθυρό του.

Ο δρόμος πάει γύρω γύρω απ' το βενζινάδικο και περ-
νάει απ' την κλινική, που είναι ο δόκτωρ Μπάλντγουιν κι
όλη η κλάψα και η γκρίνια που κάνουνε οι άντρες στους
γιατρούς ενώ τίποτα δεν έχουνε στην πραγματικότητα. Σή-
μερα είναι ο κύριος Φοξ που παραπονιέται πως δεν μπορεί
να πάρει ανάσα, πράμα που θα ήτανε άσχημο, άμα δεν κά-
πνιζε τόσο πολύ. Κι ύστερα, μόλις περνάς την κλινική, Πα-
ντοδύναμε Θεέ, βρίσκεις την αναθεματισμένη παμπ που
ακόμα κι αυτή την ώρα της ημέρας είναι απλά ένα Θορυ-
βώδες ουρλιαχτό, γιατί αυτό που κάνουνε εκεί είναι να βιά-
ζουνε τόσο δυνατά τη μουσική με σκοπό να πνίξουνε τον
Θόρυβο, αλλά αυτό και δουλεύει και δε δουλεύει κι έτσι

έχεις και δυνατή μουσική και δυνατό Θόρυβο κι ακόμα χειρότερα, *μεθυσμένο* Θόρυβο, που πέφτει απάνω σου σαν βαριοπούλα. Φωνές και ουρλιαχτά και κλάψες από άντρες που τα πρόσωπά τους δεν αλλάζουνε ποτέ και μόνο φρίκες κι ανατριχιάσματα για το παρελθόν και όλες τις γυναίκες που υπήρχαν τότε. Πάρα *πολλά* για τις γυναίκες που υπήρχαν μα τίποτα να βγάζει νόημα, επειδή ο μεθυσμένος Θόρυβος είναι σαν τον μεθυσμένο: μπερδεμένος και βαρετός και επικίνδυνος.

Δυσκολεύεσαι να περπατήσεις στο κέντρο της πόλης, δυσκολεύεσαι να σκεφτείς το επόμενο βήμα γιατί όλος αυτός ο Θόρυβος βαραίνει στους ώμους σου. Ειλικρινά δεν ξέρω πώς το κάνουνε οι άντρες, δεν ξέρω πώς θα το κάνω κι *εγώ* όταν γίνω άντρας εκτός κι άμα κάτι αλλάξει εκείνη τη μέρα – που δεν το γνωρίζω.

Ο δρόμος ανηφορίζει μετά την παμπ και πάει δεξιά και περνάει απ' το αστυνομικό τμήμα και τη φυλακή – και τα δυο μαζί κι έχουνε πάντα πολλή δουλειά, απίστευτη για μια πόλη τόσο μικρή. Ο αστυνομικός είναι ο κύριος Πρέντις Τζούνιορ, που είναι σχεδόν δυο χρόνια μεγαλύτερός μου και δεν έχει πολύ καιρό που έγινε άντρας, αλλά συμπάθησε πολύ γρήγορα τη δουλειά του και στο κελί του βρίσκεται όποιος είπε ο Δήμαρχος Πρέντις στον κύριο Πρέντις Τζούνιορ πως πρέπει να τιμωρηθεί παραδειγματικά αυτή τη βδομάδα. Αυτή τη στιγμή είναι μέσα ο κύριος Τέρνερ, που δεν έδωσε αρκετό καλαμπόκι απ' τη σοδειά του «προς όφελος ολόκληρης της πόλης», πράγμα που σημαίνει απλά πως δεν έδωσε δωρεάν καλαμπόκι στον κύριο Πρέντις και στους άντρες του.

Κι άμα περάσεις αποκειί, έχεις περάσει μέσα απ' την πόλη με τον σκύλο σου κι έχεις αφήσει όλον αυτό τον Θόρυβο πίσω σου, τον κύριο Φελς και τον κύριο Χάμμαρ και τον

δόκτωρ Μπάλντγουιν και τον κύριο Φοξ και τον έξτρα έξτρα Θόρυβο απ' την παμπ και τον Θόρυβο του κυρίου Πρέντις Τζούνιορ και τον Θόρυβο της γκρίνιας του κυρίου Τέρνερ, κι όμως δεν έχεις τελειώσει ακόμα με τον Θόρυβο της πόλης γιατί να που φαίνεται η Εκκλησία.

Η Εκκλησία είναι, εννοείται, ο λόγος που βρισκόμαστε όλοι εδώ στον Νέο Κόσμο και σχεδόν κάθε Κυριακή μπορείς ν' ακούσεις τον Ααρών να κάνει κήρυγμα γιατί αφήσαμε πίσω τη διαφθορά και την αμαρτία του Παλιού Κόσμου και πώς βάλουμε στόχο να ξεκινήσουμε μια καινούρια ζωή με αγνότητα κι αδελφосύνη σε μια εντελώς καινούρια Εδέμ.

Αυτό πέτυχε για τα καλά, ε;

Ο κόσμος πηγαίνει ακόμα στην Εκκλησία, οι περισσότεροι επειδή πρέπει να το κάνουνε, έστω κι αν ο Δήμαρχος ο ίδιος σπάνια μπαίνει στον κόπο και μας αφήνει εμάς τους υπόλοιπους ν' ακούμε τον Ααρών να μας κάνει κήρυγμα πως είμαστε το μόνο πράγμα που έχει ο καθένας μας εδωπέρα, εμείς οι άντρες μαζί, και πως πρέπει όλοι μας να δεθούμε σε μια κοινότητα.

Πως αν πέσει ένας, πέφτουμε όλοι.

Αυτό το λέει πολύ.

Ο Μάντσι κι εγώ είμαστε όσο μπορούμε πιο αθόρυβοι περνώντας απ' την κύρια είσοδο της Εκκλησίας. Θόρυβος προσευχών έρχεται από μέσα, έχει μιαν ιδιαίτερη αίσθηση μέσα του, μιαν ιδιαίτερη κοκκινωπή άρρωστη αίσθηση, σαν να τον βγάζουνε οι άντρες ματώνοντας, παρόλο που είναι πάντα το ίδιο πράγμα, αλλά το κοκκινωπό αίμα απλά συνεχίζει να τρέχει. Βοήθησέ μας, σώσε μας, συγχώρεσέ μας, βοήθησέ μας, σώσε μας, συγχώρεσέ μας, γλίτωσέ μας απτοδώ, σε παρακαλούμε, Θεέ, σε παρακαλούμε, Θεέ, σε παρακαλούμε, Θεέ, παρόλο που απ' όσο

Ξέρω κανένας δεν άκουσε ποτέ Θόρυβο απάντησης απ' αυτό τον τύπο, τον Θεό.

Είναι κι ο Ααρών εκεί, που έχει γυρίσει απ' τη βόλτα του και κάνει κήρυγμα πάνω απ' τις προσευχές. Ακούω τη φωνή του –όχι μόνο τον Θόρυβό του– και είναι όλο η θυσία αυτό και η γραφή εκείνο κι ευλογίες αποδώ κι αχιοσύγη αποκεί και συνεχίζει να λέει διάφορα απέξω νεράκι κι ο Θόρυβός του είναι σαν χόβολη από κάτω και δεν μπορείς να ξεχωρίσεις τίποτα και μπορεί να σκαρώνει κάτι, έτσι; Μπορεί το κήρυγμα να κρύβει κάτι κι αρχίζω ν' αναρωτιέμαι μήπως εγώ ξέρω τι είναι αυτό το κάτι.

Κι έπειτα ακούω στον Θόρυβό του: ο **Νεαρός Τουτ**; Και λέω, «Γρήγορα, Μάντσι» και συνεχίζουμε τον δρόμο μας τρέχοντας.

Το τελευταίο που περνάς όπως φτάνεις στην κορφή του λόφου της Πρέντισταουν είναι το Σπίτι του Δημάρχου, όπου υπάρχει ο πιο περιεργός και δυνατός Θόρυβος απ' όλους γιατί ο Δήμαρχος Πρέντις...

Πώς να το πω, ο Δήμαρχος Πρέντις είναι διαφορετικός.

Ο Θόρυβός του είναι φοβερά καθαρός και εννοώ φοβερά με τον φοβερό τρόπο. Πιστεύει, βλέπεις, πως μπορείς να βάλεις τάξη στον Θόρυβο. Πιστεύει πως ο Θόρυβος μπορεί να οργανωθεί, πως άμα μπορέσεις να τον δαμάσεις με κάποιον τρόπο, μπορείς να τον χρησιμοποιήσεις. Κι όταν περνάς απ' το Σπίτι του Δημάρχου, τον ακούς, ακούς τον ίδιο και τους πιο κοντινούς του άντρες, τους αναπληρωτές του και τέτοια, και πάντα κάνουνε αυτές τις ασκήσεις σκέψης, αυτά τα πράγματα με το μέτρημα και φαντάζονται τέλεια σχήματα και λένε όλοι μαζί κάτι ξόρκια, όπως, **ΕΓΩ ΕΙΜΑΙ Ο ΚΥΚΛΟΣ ΚΙ Ο ΚΥΚΛΟΣ ΕΙΝΑΙ ΕΓΩ**, ό,τι και να υποτίθεται πως σημαίνει αυτό – κι είναι σαν να πλάθει και να δίνει σχήμα σ' έναν μικρό στρατό, σαν να προετοιμάζεται για κάτι,

σαν να κοπανάει στη φωτιά και να φτιάχνει κάτι σαν όπλο για τον Θόρυβο.

Το νιώθεις σαν απειλή. Νιώθεις πως ο κόσμος αλλάζει και σε αφήνει πίσω.

1 2 3 4 4 3 2 1 ΕΓΩ ΕΙΜΑΙ Ο ΚΥΚΛΟΣ ΚΙ Ο ΚΥΚΛΟΣ ΕΙΝΑΙ ΕΓΩ 1 2 3 4 4 3 2 1 ΑΝ ΠΕΣΕΙ ΕΝΑΣ ΜΑΣ, ΠΕΦΤΟΥΜΕ ΟΛΟΙ.

Σε λίγο θάμαι άντρας και οι άντρες δεν το βάζουνε στα πόδια φοβισμένοι, αλλά πιέζω λίγο τον Μάντσι και προχωράμε ακόμα πιο γρήγορα από πριν, γύρω γύρω για να περάσουμε όσο γίνεται πιο μακριά απ' το σπίτι του Δημάρχου και το περνάμε και συνεχίζουμε στο χαλικόστρωτο που πηγαίνει προς το σπίτι μας.

Μετά από λίγο, η πόλη χάνεται πίσω μας κι ο Θόρυβος αρχίζει να ησυχάζει (παρόλο που ποτέ δε σταματάει) και μπορούμε κι οι δύο ν' ανασάνουμε ευκολότερα.

Ο Μάντσι γαβγίζει: «Θόρυβος, Τοντ».

«Ναι, πολύς», λέω.

«Ησυχία στον βάλτο, Τοντ», λέει ο Μάντσι. «Ησυχία, ησυχία, ησυχία».

«Ναι», λέω κι ύστερα σκέφτομαι και βιάζομαι να πω, «Σκάσε, Μάντσι» και του ρίχνω μια στα πισινά κι αυτός λέει, «Άου, Τοντ;» αλλά εγώ κοιτάω πίσω την πόλη, όμως δεν υπάρχει τρόπος να σταματήσεις τον Θόρυβο έτσι και βγει, έτσι δε 'ναι; Κι άμα ήτανε κάτι που θα μπορούσες να δεις να κινείται μέσα στον αέρα, αναρωτιέμαι αν θα μπορούσες να δεις την τρύπα στον Θόρυβο να βγαίνει πετώντας από μέσα, κατευθείαν απ' τις σκέψεις μου από εκεί που την προστάτευα και είναι ένα τοσοδά ψιχουλάκι Θορύβου και θα ήτανε εύκολο να χαθεί μέσα στη μεγάλη βουή όλων των άλλων, αλλά να που φεύγει, να που φεύγει, να που φεύγει, πηγαίνοντας πίσω στον κόσμο των ανδρών.